

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

Μέρος Β΄ - ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

1. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Ι) Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

γ) Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ

2. ΟΜΙΛΙΑΙ

^*^*^*^

(b)

Ἡ ἐναντίον τῆς Μακεδονίας ἐπιβουλή

^*^*^*^

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ

2.- ΟΜΙΛΙΑΙ

Λ*Λ*Λ*Λ

(b)

Ἐναντίον τῆς Μακεδονίας ἐπιβουλή

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΤΕΩΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΜΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΝ ΕΝΩΣΙΝ ΤΟΡΟΝΤΟ ΚΑΝΑΔΑ
(Σάββατον, 11^η Σεπτεμβρίου 1999)

*Λ*Λ*Λ*

Ἀγαπητοὶ Συμπατριῶται,

Μὲ ιδιαίτερη χαράν, συγκίνησιν καὶ ὑπερηφάνειαν εὐρίσκομαι κοντά σας, ἐδῶ, στὸν τόσο μακρυνὸ ἀπὸ τὴν Πατρίδα τόπο διαβιώσεώς σας, τὴν ὡραία πόλι τοῦ **Τορόντο**, προσκαλεσμένος ἀπὸ τὸν «Ἀλληλοβοηθητικὸν Σύλλογον “Σκλήθρον-Ἁγία Παρασκευή”», ποὺ δραστήριοι καὶ ἐνθουσιώδεις μετανάστες ἀπὸ τὸ χωριὸ τῆς μακαρίτισσας μητέρας μου συνέστησαν πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια. Καὶ μὲ τὴν παρουσίᾳ μου αὐτὴ ἠθέλησα ἀκριβῶς νὰ μετάσχῶ στὶς πανηγυρικὲς ἐκδηλώσεις γιὰ τὴν ἐν λόγῳ τριακονταετία. Ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκφράσω τὴν ἄμετρη ἀγάπη μου πρὸς τοὺς ὁμοχωρίους μου αὐτοὺς, καὶ βεβαίως, ὡς ἓνα ὀλοζώντανο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μας μήνυμα, πρὸς ὅλους ἐσᾶς, τοὺς μετανάστες Μακεδόνες. Ἀγάπη καὶ ἀναγνώρισι, ποὺ τρέφουμε ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Ἕλληνες – καὶ ἐκεῖ, στὴν μακρυνὴ Πατρίδα, καὶ φυσικὰ καὶ τῆς διασπορᾶς, - πρὸς τοὺς Μακεδόνες γενικῶς, ὡς τὸ πολυτιμώτερο κομμάτι τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Διότι ἀκριβῶς, μνήμονες τοῦ ἐνδόξου ἔθνικοῦ μας παρελθόντος, ὅλοι γνωρίζουμε, ὅτι χωρὶς τὴν Μακεδονία καὶ τοὺς Μακεδόνες ἀσφαλῶς τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα καὶ ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς δὲν θὰ ἀποκτοῦσαν ποτὲ παγκόσμια ἀκτινοβολία, ὅτι ἴσως καὶ αὐτὴ ἡ Ἑλλάς καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς νὰ μὴ ἐπιβιοῦσαν, ἀλλὰ νὰ

έξηφανίζοντο από τὸ προσκήνιον τῆς Ἱστορίας καὶ νὰ ἔδυσαν ὀριστικῶς ἤδη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Αὐτὰ μαρτυρεῖ ἀπὸ τὰ βᾶθη τῶν αἰώνων ἡ ἀδέκαστος Ἱστορία. Ὁ ἱστορικός **Πολύβιος**, πὺν γεννήθηκε περὶ τὸ 206 π.Χ., γράφει εἰς τὴν περίφημη Ἱστορία του χαρακτηριστικῶς διὰ τοὺς Μακεδόνες : « τίνος καὶ πηλίκης δεῖ τιμῆς ἀξιούσθαι Μακεδόνας, οἱ τὸν πλείω τοῦ βίου χρόνον οὐ παύονται διαγωνιζόμενοι πρὸς τοὺς βαρβάρους ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀσφαλείας ; ὅτι γὰρ αἰεὶ ποτ' ἂν ἐν μεγάλοις ἦν κινδύνοις τὰ κατὰ τοὺς Ἕλληνας, εἰ μὴ Μακεδόνας εἶχομεν πρόφραγμα ;» (Ἱστορία Θ, 35, 2-3). Δηλαδή, «ποῖαν καὶ πόσον μεγάλην τιμὴν πρέπει νὰ λάβουν οἱ Μακεδόνες, οἱ ὅποιοι κατὰ τὸ περισσότερο διάστημα τῆς ζωῆς των δὲν παύουν νὰ ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας τῶν Ἑλλήνων ; Διότι ποῖος ἀγνοεῖ, ὅτι πάντοτε θὰ ἐκινδύνεον τὰ μέγιστα οἱ Ἕλληνες, ἂν δὲν εἶχον προπύργιον τοὺς Μακεδόνας ;». Εἰδικώτερον δὲ διὰ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, ὁ αὐτὸς **Πολύβιος** τονίζει, ὅτι «τιμωρίαν ἔλαβε παρὰ τῶν Περσῶν ὑπὲρ τῆς εἰς ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας ὕβρεως», ὅτι «μεγάλων κακῶν κοινῇ πάντας ἡμᾶς ἔλυσε, καταδουλωσάμενος τοὺς βαρβάρους καὶ παρελόμενος αὐτῶν τὰς χορηγίας, αἷς ἐκεῖνοι χρώμενοι κατέφθειραν τοὺς Ἕλληνας,... καὶ τέλος ὑπήκοον ἐποίησε τὴν Ἀσίαν τοῖς Ἕλλησι» (Ἱστορία Θ, 34, 2-3). Δηλαδή, ὅτι «ἐτιμώρησε τοὺς Πέρσας διὰ τίς εἰς βάρος ὄλων τῶν Ἑλλήνων καταστροφές», ὅτι «ἀπήλλαξεν ὅλους μας ἀπὸ μεγάλες συμφορές, ὑποδουλώσας τοὺς βαρβάρους καὶ ἀφαιρέσας ἀπὸ αὐτοὺς τὰ μέσα, τὰ ὅποια χρησιμοποιοῦντες ἐκεῖνοι κατέστρεφον τοὺς Ἕλληνας,... καὶ τέλος ὑπέταξε τὴν Ἀσίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας».

Ἦδη λοιπὸν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐδέσποζε καθολικῶς ἡ ἐπίγνωσις, ὅτι ἡ Μακεδονία ἦτο ὁ προμαχὼν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, κυριαρχοῦσε ἡ συνείδησις τῆς ἀνεκτιμήτου συμβολῆς τῶν Μακεδόνων διὰ τὴν ὅλην ἐθνικὴν ὑπαρξίν καὶ πολιτιστικὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ. Ἡ Μακεδονία καὶ οἱ Μακεδόνες προμαχὼν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὄχι ἀπλῶς ὡς γείτονες καὶ εὐκαιριακοὶ σύμμαχοι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων· ἀλλὰ ὡς ἓνα συστατικὸ τμήμα, ὡς ἀναπόσπαστο κομμάτι τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ. Ἐφρόντισαν νὰ τὸ διακηρύξουν αὐτὸ προσωπικῶς καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Βασιλεῖς των. Πράγματι :

Τὸ 479 π.Χ. οἱ Πέρσες, ἀφοῦ, διερχόμενοι μὲ τεράστιο στράτευμα, κατέκλυσαν καὶ τὴν Μακεδονίαν καὶ διὰ τῆς βίας ἐπεστράτευσαν καὶ τοὺς Μακεδόνες μὲ τὸν βασιλέα των **Ἀλέξανδρον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμύντου**, ἐξεστράτευσαν καὶ πάλι, ὑπὸ τὸν στρατηγὸν τους **Μαρδόνιο**, ἐναντίον τῆς λοιπῆς, νοτίου Ἑλλάδος. Ὁ **Ἡρόδοτος** διηγεῖται (Ἱστορίαι, βιβλίον ΙΧ, 45), καὶ τὸ γεγονός ἐπαναλαμβάνει ὁ **Πλούταρχος** (Βίοι παράλληλοι, Ἀριστείδης, 15-

16), ὅτι τὴν παραμονὴν τῆς μάχης τῶν Πλαταιῶν, τὰ μεσάνυκτα, ὁ ἐν λόγῳ **Ἀλέξανδρος** προσῆλθε κρυφὰ ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν Περσῶν ἔφιππος στὶς τάξεις τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐζήτησε νὰ δῆ τὸν στρατηγὸ τῶν Ἀθηναίων **Ἀριστείδη** (τὸν περίφημο δίκαιον Ἀριστείδη), καί, καταδίδοντας εἰς αὐτόν, ὅτι τὴν αὐγὴ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν οἱ Πέρσες, διὰ νὰ γίνῃ πιστευτὸς ἐτόνισε : «οὐ γὰρ ἂν ἔλεγον, εἰ μὴ μεγάλως ἐκηδόμην συναπάσης τῆς Ἑλλάδος. Αὐτὸς τε γὰρ Ἑλλην γένος εἰμὶ τῶρχαῖον καὶ ἀντ' ἐλευθέρης δεδουλωμένην οὐκ ἂν ἐθέλοιμι ὄραν τὴν Ἑλλάδα... Εἰμὶ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδῶν». Δηλαδή, «δὲν θὰ ἔλεγα αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἐὰν δὲν ἐφρόντιζα πάρα πολὺ γιὰ ὀλόκληρη τὴν Ἑλλάδα. Διότι καὶ ἐγὼ εἶμαι Ἑλλην ἀπὸ ἀρχαία γενεὰ καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ βλέπω τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ἐλευθέρη ὑποδουλωμένη... Εἶμαι ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδῶν».

Πολλὲς δὲ δεκαετίες ἀργότερα, καὶ αὐτὸς ὁ **Μέγας Ἀλέξανδρος** εἰς ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν **Δαρεῖον**, ὅπως μᾶς τὴν παραδίδει ὁ **Ἀρριανός** (*Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασις*, Β', 14), ἀρχίζει μὲ τὴν ὑπόμνησιν : «Οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι ἐλθόντες εἰς Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην Ἑλλάδα κακῶς ἐποίησαν ἡμᾶς οὐδὲν προηδικημένοι· ἐγὼ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἡγεμῶν κατασταθεὶς καὶ τιμωρήσασθαι βουλόμενος Πέρσας διέβην εἰς τὴν Ἀσίαν, ὑπαρξάντων ὑμῶν...». Δηλαδή, «οἱ πρόγονοί σου εἰσέβαλαν εἰς τὴν Μακεδονία καὶ τὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα καὶ μᾶς ἐπροξένησαν καταστροφές, χωρὶς ἡμεῖς νὰ τοὺς ἔχουμε κάνει προηγουμένως κανένα κακό· ἐγὼ δὲ γενόμενος ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων εἰσέβαλα εἰς τὴν Ἀσίαν, θέλοντας νὰ τιμωρήσω τοὺς Πέρσες, ἀφοῦ σεῖς πρῶτοι ἀρχίσατε τὶς ἐχθροπραξίες». **Διαλαλεῖ ἔτσι καὶ ὁ Μέγας Στρατηλάτης, μὲ τὴν φράσι τοῦ «εἰς Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην Ἑλλάδα», ὅτι καὶ ἡ Μακεδονία εἶναι τμῆμα τῆς ὅλης Ἑλλάδος.**

Ἀπέδιδεν ἐπομένως παναρχαία καὶ ἀναντίρρητη ἀλήθεια ὁ λόγος τοῦ **Στράβωνος** (*Γεωγραφικά*, VII, 9), ποὺ ἔζησε ἀπὸ τὸ 66 π.Χ. μέχρι τὸ 24 περίπου μ.Χ., «ἔστι μὲν οὖν Ἑλλάς καὶ ἡ Μακεδονία», ὅτι δηλαδή, «εἶναι λοιπὸν Ἑλλάς καὶ ἡ Μακεδονία».

Ἄν ἔλειπαν λοιπὸν οἱ **Μακεδόνες**, νὰ ὑπερασπίζωνται ὡς γνησιώτατοι Ἕλληνες διαρκῶς τὴν Ἑλλάδα ἐναντίον τῶν βαρβάρων καὶ στὴ συνέχεια ὁ Μακεδῶν **Μέγας Ἀλέξανδρος** ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν Ἑλλήνων, νὰ ἐξελληνίσῃ καὶ ἐκπολιτίσῃ μὲ τὴν μεγαλειώδη ἐκστρατεῖαν τοῦ ὀλόκληρου σχεδὸν τὴν τότε γνωστὴν ἀνθρωπότητα, ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς θὰ παρέμενε ἐκτεινόμενος εἰς τὰ ἀρχικὰ του στενώτατα ὅρια καὶ ἴσως ὑπὸ τὴν πίεσιν συντριπτικῶς πολυπληθεστέρων βαρβάρων τελικῶς νὰ ἐξέπνεε. Καὶ

ἔτσι οὔτε ὁ λαμπρὸς πολιτισμὸς τῆς ἑλληνιστικῆς περιόδου θὰ ἀνεπτύσσετο, οὔτε καὶ ὁ Χριστιανισμὸς, τοῦ ὁποίου τὰ Εὐαγγέλια, πλὴν ἑνός, καὶ οἱ ἐπιστολὲς τῶν Ἀποστόλων ἐγράφησαν, διὰ νὰ κατανοοῦνται, εἰς τὴν καθολικῶς ὄμιλουμένην Ἑλληνικὴν, καὶ τὰ δόγματα ἐσμίλευσαν κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνες οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν καὶ μετὰ ἀπαράμιλλον ὄργανον τὴν ἀνεπανάληπτην ἑλληνικὴν γλῶσσαν, θὰ διεδίδετο ἀνὰ τὴν οἰκουμένην, ἀλλὰ θὰ παρέμενε ὡς μία ἀπλὴ αἵρεσις ὀλίγων πιστῶν σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς Παλαιστίνης. Μὲ μία φράσι : ὁ λόκληρος ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς τῆς Δύσεως, μετὰ τὶς ἑλληνικὰς καταβολὰς καὶ τὴν χριστιανικὴν τοῦ αὐτοῦ, ὀφείλει αὐτὴν τὴν συγκρότησίν του εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τοὺς Μακεδόνες ὡς τὸ αὐθεντικώτερον καὶ δυναμικώτερον τμήμα τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ.

Καὶ αὐτὰ μὲν διαλαλοῦν αὐθεντικὰς, ἤδη ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, ἱστορικὰς πηγὰς. Ὅμως οἱ ἄνθρωποι, ἀτελέστατα ὄντα τοῦ Σύμπαντος, κυριαρχοῦνται ὄχι σπανίως καὶ ἀπὸ τὸν δαίμονα τοῦ συμφέροντος, πρὸς ὑπηρετήσιν τοῦ ὁποίου καὶ θέτουν συνήθως τὸ ψεῦδος καὶ τὴν δύναμιν. Καὶ τὸ φαινόμενον, ὅταν ἀνακύπτῃ εἰς ἐνεργήματα συλλογικά, λαμβάνει διαστάσεις ἱστορικῆς τραγωδίας, πὺ κηλιδώνει ἀνεξίτηλα τὸν ἀνθρώπινον πολιτισμόν.

Ἔτσι καὶ τὸ λεγόμενον «Μακεδονικὸν ζήτημα» ἀνέκυψε κυριολεκτικῶς ἐκ τοῦ μηδενός, ἐναντίον κάθε ἱστορικῆς, γεωγραφικῆς καὶ ἐθνολογικῆς ἀληθείας, μόνον καὶ μόνον εἰς τὸ πλαίσιον ἀνόμων καὶ ἀνηθικῶν ἐπεκτατικῶν ἐπιδιώξεων ἐξωβαλκανικῶν δυνάμεων, οἱ ὁποῖες, διὰ τὴν πραγματοποίησίν των, βασιζόμενες εἰς τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐπιρροήν τους, ἐξέθρεψαν ὄνειρα καὶ ἐδημιούργησαν ἀθεμελίωτες ἐπιθυμίες σὲ ἀνώριμες γειτονικὰς ἐθνικὰς ομάδας.

Συγκεκριμένως, τὸ «Μακεδονικὸν» ὑπεκινήθη, κατὰ τὶς τελευταῖες δεκαετίες τοῦ παρελθόντος, 19^{ου}, αἰῶνος, ὡς φάσις τοῦ λεγομένου «ἀνατολικοῦ ζητήματος», δηλαδὴ τοῦ προβλήματος διαδοχῆς τῆς ὑπὸ κατάρρευσιν Ὄθωμανικῆς Ἀυτοκρατορίας. Τότε Μεγάλαις Δυνάμεις, ἢ πολυεθνικὴ **Ἀυστροουγγρική Μοναρχία** ἐπιζητοῦσε δι' ἴδιον λογαριασμόν κάθοδον εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ ἢ **Τσαρική Ρωσία**, οἰσθηλατουμένη ἀπὸ τὴν πανσλαβιστικὴν ἰδέαν, ἐπεδίωκε καὶ αὐτὴ τὸ ἴδιον μετὰ ὄργανον τὴν ἐκσλαβισθεῖσαν νομαδικὴν τουρκικὴν φυλὴν τῶν **Βουλγάρων**. Ἐνῶ ἡ

καθολική *Γαλλία* απέβλεπεν εις ήγεμονεύουσαν επιρροήν κυρίως εις τούς Άγιου Τόπους, ή δὲ *Μεγάλη Βρεταννία*, ένδιαφερομένη διὰ τήν ασφάλειαν τῆς θαλασσίας οδοῦ, μέσῳ τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ, πρὸς τὰς *Ἰνδίας*, τότε ἀποικίαν τῆς, ήγωνίζετο διὰ τήν ἀκεραιότητα τῆς Ὀθωμανικῆς Ἀυτοκρατορίας, ὡς δυναμένης ἐκάστοτε εὐκολώτερον λόγω τῆς ἀδυναμίας τῆς νὰ χειραγωγῆται. Ἐάν κυρίως οἱ Μεγάλες αὐτὲς Δυνάμεις δὲν ἀνεμιγνύοντο, ή κάθε μιὰ γιὰ τὸ ἰδικόν τῆς συμφέρον, εις τὰ τῆς Βαλκανικῆς, τὰ πράγματα θὰ ἐλάμβαναν τήν φυσιολογικὴν τους πορείαν : *Τὴν καταρρέουσαν Ὀθωμανικὴν Ἀυτοκρατορίαν θὰ διεδέχετο ἡ Ἑλλάς εις ὁλόκληρον τὴν γεωγραφικὴν Μακεδονίαν*, ὅπου τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον καὶ πληθυσμιακῶς καὶ πολιτιστικῶς, «έν μνημείοις σφζομένοις καὶ λίθοις φθεγγομένοις» τοῦ παρελθόντος καὶ μὲ τις ἑκατοντάδες σύγχρονα Ἑλληνικὰ Σχολεῖα καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν οἰκονομίαν κατὰ μεγίστην πλειοψηφίαν εις τὰ χέρια του, συντριπτικῶς ὑπερεῖχε. Ἑλλάς ὅμως ἐκτεινομένη καὶ πέραν ἀκόμη καὶ τῶν σημερινῶν ἑλληνικῶν συνόρων (ἀφοῦ θὰ περιελάμβανε ὁλόκληρον τὴν γεωγραφικὴν Μακεδονίαν) θὰ ἐματαίωνε τις παραπάνω ἐπεκτατικὲς ἐπιδιώξεις Μεγάλων ἐξωβαλκανικῶν Δυνάμεων. Καί, ἀκόμη, θὰ ἀποτελοῦσε ὑπολογίσιμον, ἀστάθμητον διὰ τὰ συμφέροντά των, παράγοντα εις τὴν Βαλκανικὴν, καί, μὲ τὴν καταλυτικὴν εις ὅλους τούς τομεῖς ὑπεροχὴν τοῦ τότε ἀκμάζοντος Ἑλληνισμοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Αἰγύπτου (Ἀλεξανδρείας), κλπ., εις ὁλόκληρον τὴν έν γένει νοτιοανατολικὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου.

Ἔτσι προδιεγράφη ἀπὸ ὅλους εὐθέως ἀνθελληνικὴ πολιτικὴ. Καὶ εις πρώτην φάσιν ή *Τσαρική Ρωσία* ἐπεκράτησεν εις τὰς ἐπιδιώξεις τῆς μὲ τὴν ὑπαγορευθεῖσαν ὑπ'αὐτῆς συνθήκην τοῦ Ἁγίου Στεφάνου (3^{ης} Μαρτίου 1878). Μὲ αὐτὴν ἐδημιουργήθη «Μεγάλη Βουλγαρία», μὲ κάθοδον εις τὸ Αἰγαῖον καὶ ὁλόκληρον τὴν γεωγραφικὴν Μακεδονίαν μέχρι Θεσσαλονίκης. Ἀλλὰ ή ἐξαμβλωματικὴ αὐτὴ συνθήκη, πρὶν κἂν ἐφαρμοσθῆ, ἀνετράπη μόλις μετὰ τρίμηνον μὲ τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου τῆς 13^{ης} Ἰουλίου 1878. Δι'αὐτῆς τότε μόλις ἰδρύθη ή *Ἡγεμονία τῆς Βουλγαρίας*, μὲ ἔδαφος τὴν μεταξὺ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Αἴμου περιοχὴν, ὡς καὶ τὸ σαντζάκιον τῆς Σόφιας, καίτοι νοτίως κείμενον, ή δὲ νοτίως τοῦ Αἴμου περιοχὴ ἀπετέλεσε τὴν αὐτόνομον ἐπαρχίαν τῆς *Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας*, ἐνῶ ὁλόκληρος ή Μακεδονία παρέμενεν ὑπὸ τὴν Ὀθωμανικὴν κυριαρχίαν. Οἱ παραπάνω ὅμως ἄνομες ἐπιδιώξεις ἀπλῶς εἶχαν ἀνασταλῆ. Ἔτσι τούς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς συστηματικούς ἀπὸ τούς Βουλγάρους διωγμούς τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι καταφανῶς ὑπερτεροῦσαν πληθυσμιακῶς καὶ κυρίως

πολιτιστικῶς εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν, ἠκολούθησε **πραξικοπηματικὴ κατάληψις τῆς καὶ προσάρτησις εἰς τὴν Βουλγαρίαν** μόλις μετὰ ἑπταετίαν, τὸ 1885, ἐνῶ ἡ μακρὰν ἀπέχουσα Ἑλλάς, λόγω παρεμβολῆς τῆς ὑπὸ Ὀθωμανικὸν ἀκόμη ζυγὸν Μακεδονίας, περιορίσθη σὲ διαμαρτυρίες, ἀδυνατοῦσα νὰ ἀντιδράσῃ ἀποτελεσματικῶς. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν εὐκολίαν τοῦ ἐγχειρήματος ἀρπαγῆς τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ἀνοιξεν ἡ ὄρεξις τῶν Βουλγάρων. Καὶ μὲ τὴν σκέψιν, ὅτι τὸ ἴδιο θὰ ἤμποροῦσε νὰ τελεσφορήσῃ καὶ εἰς τὴν Μακεδониαν, ἐὰν αὐτὴ ὁμοίως αὐτονομεῖτο, ἐφευρέθη ἀκολουθῶς, μὲ ξένην πάντοτε ἐπίνευσιν καὶ ὑποστήριξιν, τὸ ἀπατηλότατον σύνθημα «ἡ Μακεδονία στοὺς Μακεδόνες» καὶ συνεκροτήθη καὶ ἔδρασεν ἡ λεγομένη E.M.E.O. («Ἐσωτερικὴ Μακεδονικὴ Ἐπαναστατικὴ Ὀργάνωσις»), ὅταν διεπιστώθη, ὅτι ἡ προηγηθεῖσα «Ἐξωτερικὴ» ὁμοία, λόγω τῶν ρητῶν ἐπιδιώξεων τῆς προσαρτήσεως τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Βουλγαρίαν, δὲν εἶχε καμμίαν οὐσιαστικὴν εἰς τοὺς Μακεδόνες ἐπιρροὴν καὶ καμμίαν ἐκ τούτου πιθανότητα ἐπιτυχίας. Τὸ ὄργιον αἵματος καὶ ἡ ἐγκληματικὴ δράσις τῶν βουλγάρων κομιτατζήδων, ποὺ ἀπεδεκάτιζαν κατὰ προτίμησιν τοὺς Ἕλληνες προὔχοντες τῶν Μακεδονικῶν χωριῶν (τοὺς Προέδρους τῶν Κοινοτήτων, τοὺς Τερεῖς καὶ τοὺς Δασκάλους), ἐὰν δὲν ὑπέγραφαν αἴτησιν ὑπαγωγῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶς εἰς τὴν νεοσυσταθεῖσαν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν, ἀνεκόπησαν, ἔστω καθυστερημένως, μὲ τὸν **περίλαμπρον Μακεδονικὸν Ἀγῶνα** τῆς περιόδου 1904-1908, εἰς τὸν ὁποῖον μετέσχον καὶ ἐθελοντὲς ἀπὸ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος (κυρίως τὴν ἀκόμη ὑπόδουλον Κρήτην καὶ τὴν Μάνην), ἀλλὰ τὸν ὁποῖον διεξήγαγον κυρίως ἀγνοὶ γηγενεῖς Μακεδόνες. Διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ μὲ τοὺς νικηφόρους βαλκανικοὺς πολέμους ἡ **ἀπελευθέρωσις καὶ ἔνταξις εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα, δυστυχῶς ὄχι ὀλοκλήρου πάντως ὅμως, τοῦ μεγαλυτέρου τμήματος τῆς ἱστορικῆς Μακεδονίας**.

Παρὰ ταῦτα ἡ εἰς βάρος καὶ αὐτοῦ ἐπιβουλή ἐσυνεχίσθη. Τὰ καθεστῶτα ριζικῶς ἀνετράπησαν, ἀλλὰ ὁ ἀνθελληνικὸς ἱμπεριαλισμὸς ἐξωβαλκανικῶν πάντοτε δυνάμεων ἀνθεὶ καὶ βασιλεύει. **Τὸ σύνθημα τῆς αὐτονομήσεως τῆς Μακεδονίας τὸ βρῆκε ἔτοιμον καὶ ἐχρησιμοποίησε καὶ ἡ σταλινικὴ ἀπανθρωπία**, ἥδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεσοπολέμου, πρὸς τὸν ἴδιον σκοπὸν, τῆς σοβιετικῆς πλέον ἐπεκτάσεως **μέχρι καὶ τοῦ Αἰγαίου**, κατὰ τὸ πρότυπον τῶν πανσλαβιστικῶν ὀνείρων. Ἡ ἑλληνικὴ ὅμως ἀντίστασις ὑπῆρξεν ἀποτελεσματικὴ.

Τώρα τὰ φληναφήματα περὶ Μακεδονίας καὶ Μακεδόνων, ὡς δῆθεν ξεχωριστῆς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες ἐθνότητος, συνεχίζονται. Κατὰ τὸ

σοβιετικὸν πρότυπον, πρὸς τὸν ἴδιον σκοπὸν τοῦ ἐθνικοῦ καὶ ἐδαφικοῦ μας ἀκρωτηριασμοῦ, ἀπὸ ἄλλους, θρηνητικῶς ἀνισχύρους καὶ ἐξαλλαγμένους σταλινικοὺς ἐπιγόνους. Ἀλλὰ μόνον χάρις σὲ ξένη κραταιὰ ὑποστήριξι ἐξωβαλκανικῶν δυνάμεων, ποὺ διαγκωνίζονται νὰ εὕρουν ὑπηρέτες καὶ νὰ δημιουργήσουν προγεφυρώματα καὶ προτεκτοράτα εἰς τὴν Βαλκανικὴν, ἢ καθένας πρὸς ἴδιον συμφέρον καὶ εἰς τὸ πλαίσιον γενικωτέρων ἐπιδιώξεων των εἰς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐρύτεραν περιοχὴν.

Ἐναντίον βεβαίως πάντοτε κάθε ἱστορικῆς πηγῆς, χωρὶς κανένα ἀπολύτως ἔρεισμα καὶ μὲ πρωτοφανῆ εἰς τὰ παγκόσμια χρονικὰ πλαστογράφησιν τῆς Ἱστορίας. Εἰς π ε ἰ σ μ α τῶν ὄσων οἱ ἀρχαῖες γραπτὲς πηγὲς μᾶς παραδίδουν περὶ τῆς ἐλληνικότητος τῆς Μακεδονίας καὶ περὶ τῶν Μακεδόνων ὡς φύλου ἐλληνικοῦ. Εἰς π ε ἰ σ μ α τῶν καθημερινῶν ἐνρημάτων τῆς ἀρχαιολογικῆς σκαπάνης εἰς τὸν Μακεδονικὸν χῶρον (Βεργίνα, Αἰανή, Δίον, Δισπηλιὸ Καστοριάς, κλπ.), ποὺ φέρνει εἰς φῶς ἐλληνικὰ καὶ μόνον ἐλληνικὰ μνημεῖα, μὲ ἐλληνικὲς μόνον ἐπιγραφές. Εἰς π ε ἰ σ μ α τῶν πορισμάτων τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης τῆς Γενετικῆς, ἢ ὁποῖα, μὲ τὴν ἐξέτασιν τῶν συστημάτων πρωτεϊνικῶν καὶ ἐνζυμικῶν παραλλαγῶν ἐν συνδυασμῶ πρὸς τὰ συστήματα τῶν ομάδων αἵματος, ἀποφαίνεται αὐθεντικῶς, ὅτι καὶ οἱ σημερινοὶ κάτοικοι ὄλων τῶν νοτίως τοῦ Αἴμου περιοχῶν τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῶν νησιῶν μέχρι καὶ τῆς Κρήτης καὶ τῆς Κύπρου, ἀνήκουν εἰς τὸν ἴδιον, τὸν ἐλληνικὸν γενετικὸν τύπον, μὲ καθαρωτέρους μάλιστα, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, τοὺς Μακεδόνας. Εἰς π ε ἰ σ μ α ὄλων αὐτῶν καὶ μὲ μοναδικὴν ἐπίκλησιν τὸ σαθρότατον ἀπὸ τὴν ὀμιλουμένην, παραλλήλως ὅμως πρὸς τὴν ἐλληνικὴν, σλαβοφανῆ διάλεκτον σὲ μερικὰ μέρη τῆς Μακεδονίας. Σαθρότατον, διότι, ὅπως ἀπέδειξεν, ἤδη ἀπὸ τὸ 1907, ὁ φλογερὸς Μακεδὼν, ἀπὸ τὴν Κορησσὸν τῆς Καστορίας, **Κωνσταντῖνος Τσιούλκας**, πρώην Γυμνασιάρχης τοῦ Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου Μοναστηρίου, μὲ τὸ ἐκδοθὲν βιβλίον του «Συμβολαὶ εἰς τὴν διγλωσσίαν τῶν Μακεδόνων, ἐκ συγκρίσεως τῆς σλαβοφανοῦς Μακεδονικῆς γλώσσης πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν», πρόκειται οὐσιαστικῶς περὶ ἐπιβιούσης δωρικῆς διαλέκτου, μὲ ἐπιφανειακὰ μόνον, μὲ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων καὶ τὰς ἐθνικὰς περιπετείας, ἀλλοιώσεις, κυρίως μὲ σλαβικὰ καταληκτικὰ ἐπιθέματα. Καὶ ἡ ἀπόδειξις αὐτῆ προσφέρεται μὲ τὴν σύγκρισιν πρὸς ἀντίστοιχες λέξεις ὀμηρικῆς, ἀλλὰ καὶ παρόμοιες τῆς Τσακωνικῆς διαλέκτου, ἢ ὁποῖα κοινῶς ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην τῆς Γλωσσολογίας ἀναγνωρίζεται ὡς δωρικὴ διάλεκτος. Ἄς σημειωθῆ, ὅτι νεώτερος διαπρεπὴς ἐπιστήμων, ὁ Καθηγητῆς **Καρατζᾶς** μὲ ὀγκῶδες βιβλίον του, ποὺ ἐξέδωσε τὸ 1966 εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, εἰς τὴν γαλλικὴν,

ὕπὸ τὸν τίτλον “*Les Tsacones*”, ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ *Τσάκωνες* δὲν ἦσαν, ὅπως ἐπιστεύετο, *Λάκωνες*, ἀλλὰ *Μακεδόνες ἵππεις*, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὴν *Μακεδονίαν* εἶχαν μεταναστεύσει σὲ ἀρχαίους χρόνους εἰς τὴν *Πελοπόννησον*. Ἔτσι ἡ ἀληθινὴ ἐπιστήμη συγκλίνει, ἀπὸ πολλὰς ἀφετηρίες, εἰς τὴν διαπίστωσιν, ὅτι *οἱ Μακεδόνες ἦσαν ἐκ καταγωγῆς ἑλληνικὸν δωρικὸν φύλον*.

Ἀλλὰ οἱ ἐπίβουλοι δὲν ἐντρέπονται οὔτε ἐνώπιον τοῦ συντριπτικοῦ δεδομένου τῆς Ἱστορίας, ὅτι οἱ Σλάβοι ἀνεφάνησαν διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Βαλκανικὴν, εἰς τὸν Δούναβιν, μόλις κατὰ τὸ τέλος τοῦ 6^{ου} μὲ ἀρχὴς τοῦ 7^{ου} μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, καὶ ἐπομένως αὐτοὶ καὶ οἱ σημερινοὶ τῶν ἀπόγονοι εἶναι *ἀδύνατον νὰ ἔχουν ὅποιαδήποτε φυλετικὴν ἢ ἄλλην σχέσιν μὲ τοὺς, ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ κατοικοῦντες εἰς τὴν Μακεδονίαν*, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωσαν καὶ τὸ ἑλληνικὸν τους ὄνομα, *Μακεδόνες* (ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον «μακεδνός», πού σημαίνει μακρὺς, ὑψηλός). Καὶ τὸ πικρότατον εἶναι, ὅτι ἀκόμη καὶ αὐτοί, πού σχετικῶς προσφάτως ἐβοήθησαν τὴν Ἑλλάδα νὰ ἀποτρέψῃ καὶ ἐνόπλιως τὴν παραπάνω εἰς βάρος τῆς Μακεδονίας μας ἐπιβουλὴν, οἱ ἴδιοι πράττουν τώρα τὰ ἀντίθετα...

Ἡ Ἑλληνικὴ ἀπάντησις εἶναι μία : Ἀρνούμεθα κατηγορηματικῶς τὴν οἰκειοποίησιν ἀπὸ ἀλλοφύλους τῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων «Μακεδονία» καὶ «Μακεδόνες». Ἐὰν ἐκάναμε τὸ ἀντίθετον, θὰ ἀκρωτηριάζαμε τὸ ἑλληνικὸν μας παρελθὸν καὶ τὴν Ἱστορίαν τῆς ἐθνικῆς μας κοινότητος, ἀποκόπτοντες ἀπὸ αὐτὴν ὀλόκληρον τὴν περίοδον τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν Ἑλληνιστικῶν χρόνων, δηλαδή τὴν ἐνδοξοτέραν περίοδον ἕξ καὶ πλέον αἰῶνων, αὐτῶν πού ἐδημιούργησαν οὐσιαστικῶς τὸν σύγχρονον πολιτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Δηλαδή, κατὰ κυριολεξίαν θὰ αὐτοκτονούσαμε.

Ἀλλὰ δὲν αὐτοχειριαζόμεθα. Καὶ τονίζομεν :

Ἐμεῖς οἱ Μακεδόνες εἴμαστε ὑπερήφανοι γιὰ τὴν καταγωγὴν μας. Καὶ εἴμαστε Ἑλληνες, ἀκριβῶς διότι εἴμαστε Μακεδόνες.

Ὅσοι ἄλλοι θέλουν νὰ λέγωνται Μακεδόνες καὶ ἡ χώρα τῶν Μακεδονία, εἰς τὸ μέτρον πού πράγματι εἶναι, ἀνήκουν δικαιοματικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ ἄς μὴ λησμονοῦν : εἰς τὶς ἄνομες ἀκροβασίαι ἀσχημονούντων καὶ ἀδικούντων ἢ *Θεία Δίκη* συνήθως ἐπιφυλάσσει πικρότατον τίμημα. Δὲν ἀποκλείει αὐτὴ ἢ σήμερον τόσον μετριοπαθῆς *Ἑλλάς*, ἐὰν οἱ περιστάσεις τὸ ἐπιτρέψουν, νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ τοὺς χιλιάδες ἑλληνογενεῖς, ποὺ ζοῦν ἀκόμη εἰς τὸ Σκοπιανὸν κρατίδιον καὶ νὰ ἀξιῶση ἐλλόγως καὶ τὴν περιέλευσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς κάθε «Μακεδονίας» μετὰ τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν μας καὶ ὄσων ἄλλων, ἔστω καὶ ἀφρόνως, διαλαλοῦν ὅτι εἶναι «Μακεδόνες»...

Αὐτὰ σὲ συντομία εἶχα νὰ σαῶς 'πῶ, κατὰ τὴν ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν σας, διὰ τὸ τεχνητὸν «Μακεδονικὸν ζήτημα». Μὲ αἰσιοδοξίαν ἑλληνικὴν καὶ τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν, ὅτι, ὅπως ἔγινε καὶ σὲ ἄλλες κρίσιμες περιόδους τοῦ ἱστορικοῦ μας βίου χιλιετηρίδων, καὶ αὐτὴ ἢ σύγχρονη ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπιβουλή δὲν πρόκειται τελικῶς νὰ καρποφορήσῃ. Πάντοτε ἢ ἀλήθεια τελικῶς θριαμβεύει...

Ἐκφράζω καὶ πάλιν τὴν ἄμετρη χαρὰν καὶ συγκίνησίν μου γιὰ τὴν ἀποψινὴν μας συνάντησιν. Τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας καὶ θὰ διατηρήσουμε, οἱ δικοί μου καὶ ἐγώ, ἄσβεστη μέσα μας. Καὶ εὐχομαί εἰς ὅλους σας κάθε εὐτυχίαν καὶ χαρὰν, ἀτομικὴν καὶ οἰκογενειακὴν.-
